

Nr 328.

Av herr **Hagberg** i Malmö, om viss ändring av 1 § förordningen om särskild skatt å automobilgummiringar.

Enligt 1 § Kungl. Maj:ts förordning den 2 juni 1922 om särskild skatt å automobilgummiringar, sådant detta författningsrum lyder enligt förordning den 29 april 1932, skall för följande arbeten av mjuk kautschuk, som införas till eller tillverkas inom riket, nämligen massiva hjulringar (även i längder) samt yttergummi eller delar därtill för ringar till automobiler eller motorcyklar, erläggas skatt av tre kronor femtio öre kilogram. Vad sålunda stadgas om ringar till automobiler och motorcyklar skall jämväl äga tillämpning i avseende å ringar till släpvagnar och traktorer ävensom å ringar till bärgnings- och andra transportabla maskiner, Kungl. Maj:t dock obetaget att i särskilda fall, där omständigheterna därtill föranleda, medgiva befrielse från skattskyldighet.

Med tillämpning av nämnda bestämmelser uttages för närvarande skatt å gummihjulringar vid införseln till riket, även om ringarna icke äro avsedda att användas å motorfordon för trafik å allmän väg. Det är vidare att märka, att skatt beräknas icke blott för ringar av större dimensioner utan även för mindre ringar, som användas exempelvis å hjul till skottkärror eller andra handkärror. Med den avfattning skattebestämmelserna erhållit är det endast helt naturligt, att en dylik jämförelsevis sträng praxis utbildats. Vissa svårigheter synas emellertid hava gjort sig gällande att uppnå en fullt likformig tillämpning.

Även om skäl för skattefrihet uppenbarligen förefinnas i fråga om visst, till riket infört parti hjulringar av kautschuk, kunna således tullmyndigheterna icke medgiva någon befrielse från skattskyldigheten, utan importören har att i varje särskilt fall göra framställning därom hos Kungl. Maj:t, som då i vanlig ordning inhämtar yttrande från vederbörande myndigheter. Dylika framställningar bedömas enligt de riktlinjer, som angivits i propositionen nr 174 till 1932 års riksdag med förslag till, bland annat viss förändring av 1 § i förordningen om särskild skatt å automobilgummiringar, och Kungl. Maj:t medgiver sålunda befrielse i de fall, då på nöjaktigt sätt styrkes, att ringarna äro avsedda att anbringas å fordon, som icke skola framföras å väg, gata

eller annan allmän plats utan skola nyttjas inom järnvägs- eller fabriksområde eller annat enskilt område. Vidare plägar Kungl. Maj:t befria sådana ringar från skatt, som enligt intyg av ordförande i vägstyrelse eller annan person i liknande ställning uteslutande skola användas å maskiner till förbättring eller underhåll av vägar inom vederbörandes eget distrikt.

Som följd av bestämmelsen, att befrielse från skattskyldighet för automobilgummiringar må medgivas endast i särskilda fall, har enligt uppgift till Kungl. Maj:t inkommit ett mycket stort antal ansökningar om sådan befrielse, och antalet dylika framställningar kommer att bliva avsevärt större, i den mån gummiringar finna ökad användning. Det är uppenbart, att behandlingen av dessa ärenden skall innebära ett betydande arbete såväl för Kungl. Maj:t som för myndigheterna. Man synes även kunna ifrågasätta, huruvida icke dessa ärenden äro av allt för underordnad betydelse för att falla under Kungl. Maj:s prövning. Härtill kommer att den nuvarande ordningen medför avsevärda olägenheter för handeln med gummiringar. En person, som inför gummihjulringar av sådan beskaffenhet, att skatt uppenbarligen icke bör utgå för desamma, nödgas likväl nu i varje fall erlägga sådan skatt eller hos tullmyndigheterna deponera en motsvarande summa och kan därefter återfå beloppet först sedan Kungl. Maj:t efter verkställd utredning hunnit pröva gjord framställning i frågan och under förutsättning, att intyg företes från förbrukaren angående ringarnas användning på sätt, som kan anses motivera skattefrihet.

På senare tiden hava lantbrukarna börjat förse hjulen å stallkärror med gummiringar (luftringar), enär arbetet vid utfodring och rengöring avsevärt underlättas genom användandet av sådana ringar. Hjul med gummiringar ställa sig emellertid ej obetydligt dyrare än vanliga hjul av trä eller järn. Om ringar av nu ifrågavarande beskaffenhet även skola falla under bestämmelserna i förordningen om särskild skatt å automobilgummiringar, kommer lagstiftningen uppenbarligen icke att verka i riktning för genomförandet av lättnader i det tunga jordbruksarbetet, utan torde en önskvärd förbättring på området i stället komma att fördröjas.

Här ovan anförda omständigheter synas tala för att frågan om ändring av gällande bestämmelser utan dröjsmål tagas under överbäggande.

I anledning av vissa motioner hemställde riksdagen i skrivelse den 18 april 1936 (nr 154), att Kungl. Maj:t ville föranstalta om utredning angående automobilbeskattningen med beaktande av vad i bevillningsutskottets, av riksdagen godkända betänkande nr 24 nämnda år anförts. En ändring redan under innevarande år av förordningen om särskild skatt å automobilgummiringar för undanröjande av förut berörda olägen-

heter skulle dock icke i nämnvärd grad föregripa den begärda utredningen. vilken för övrigt enligt uppgift ännu icke påbörjats.

Under åberopande av vad ovan anförts och med hänsyn till de intressen, som beröras av bestämmelserna angående skatt å automobilgummiringar, tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen ville besluta, att 1 § förordningen den 2 juni 1922 om särskild skatt å automobilgummiringar skall erhålla sådan ändrad lydelse, att gummiringar av den beskaffenhet, att de endast kunna komma till användning å medelst handkraft framförda fordon eller redskap bliva fria från beskattning enligt nämnda förordning.

Stockholm den 24 januari 1937.

Erik Hagberg,
Malmö.
